

Pátek po 1. neděli adventní

Iz 29,17–24

Toto praví Hospodin, Pán: „Zanedlouho, zakrátko se změní Libanon v zahradu a zahrada se bude pokládat za les. V ten den hluší uslyší slova knihy, z temnoty a mlhy prohlédnou oči slepých, pokorní se rozveselí v Hospodinu a nejchudší zajásají v Izraelově Svatém. Neboť veta je po násilníku, posměvač vzal za své, zničení jsou všichni, kdo jsou připraveni pro nepravost, kdo v právní při obviňovali lidi, soudcům v bráně kladli léčky a nicotnými důkazy sráželi spravedlivého.“ Proto Hospodin, který vykoupil Abraháma, tak praví o Jakobovu domu: „Nebude se už hanbit Jakub, nezbledne už (strachem) jeho tvář! Ale když uvidí ve svém středu dílo mých rukou, budou ctít mé jméno, budou ctít Jakubova Svatého a budou se bát Izraelova Boha. Bloudící dostanou rozum a buřiči přijmou poučení.“

Mt 9,27–31

Za Ježíšem šli dva slepci a hlasitě volali: „Synu Davidův, smiluj se nad námi!“ Jak vešel do domu, přišli ti slepci k němu. Ježíš jim řekl: „Věříte, že mám takovou moc?“ Odpověděli mu: „Ano, Pane.“ Dotkl se tedy jejich očí a řekl: „Ať se vám stane, jak věříte.“ I otevřely se jim oči. Ježíš jim důrazně nařídil: „Ale ať se to nikdo nedoví!“ Oni však odešli a rozhlásili to po celém tom kraji.

„Nebude se už hanbit Jakub, nezbledne už (strachem) jeho tvář! Ale když uvidí ve svém středu dílo mých rukou, budou ctít mé jméno, budou ctít Jakubova Svatého a budou se bát Izraelova Boha. Bloudící dostanou rozum a buřiči přijmou poučení.“

Oni však odešli a rozhlásili to po celém tom kraji.

Když Matka Tereza v Madrásu dostala čestný doktorát, vystoupili jako řečníci rektor, děkan, profesor univerzity a nakonec madráský biskup. Všichni mluvili o sociální angažovanosti oceněné. Byl jsem napjatý, co řekne ona, protože žádný z předřečníků ve své řeči nezmínil Ježíše. Pro mě to byla napínavá otázka. Upustí i Matka Tereza v tomto převážně muslimském a hinduistickém prostředí od hovoření o Ježíši, protože by z toho mohly být problémy?

Na tuto slavnostní chvíli jí přes záda přehodili červený plášť. Vykročila k pódiu a za řečnickým pultem si stoupla na malý stolek, který jí tam umístili vzhledem k její malé tělesné výšce. I tak se musela natáhnout, aby vůbec viděla přes řečnický pult. Stáhla si dolů mikrofon. Najednou se rozhostilo takové ticho, že by bylo slyšet spadnout špendlík. Během předcházejících projevů se patnáct tisíc hostů celkem bez zábran bavilo, jen reproduktory přehlušovaly hladinu hluku.

Avšak v okamžiku, kdy si k sobě Matka Tereza přitáhla mikrofon, zavládlo úplné ticho. Do tohoto ticha svým měkkým hlubokým hlasem vyslovila první větu: „Ježíš tak velmi miloval svět, že...“ – a potom udělala úplně obyčejnou katechezi o lásce, samozřejmě jednoduchou formou kvůli přítomným hinduistům a muslimům. Chtěla jim ukázat, že její láska k bližním, k nejchudším z chudých, je láskou k samotnému Bohu.

Jako misionářka hlásala především samotného Ježíše. Vždycky, i když byla oceněna, musela ukazovat směrem od sebe. Nechtěla lidi přivádět k sobě, ale k Bohu. Když v Madrásu dokončila projev, v sále zavládlo úplné ticho. Všichni odcházeli ve zdvořilé a důstojné atmosféře. Nikdo nemluvil a téměř fyzicky bylo cítit, že ticho je znamením úcty.

Leo Maasburg – Momentky ze života Matky Terezy, KNA 2015

Ukazovat na Boha může někdy vyžadovat odvahu, ale pokud na něho nebudeme ukazovat, tak bude v našem okolí prázdné, nevylovíme podstatu.